

[1]

Het ontstaan van de trainingsgroepen van de HIJC

door: Berend van der Veen (geschreven in 1988)

De meeste Hengeloërs zullen de HIJC alleen kennen als de club die de natuurijsbaan aan de Van Alphenstraat beheert. Het zal hen dan ontgaan dat de HIJC zowel 's zomers als 's winters het grootste deel van haar energie steekt in het trainen van jong en oud ter voorbereiding òf op wedstrijden òf op het puur recreatieve schaatsen (Bedenk wel dat het rijden van de bekende schaatsselfstedentocht ook onder 'recreatief schaatsen' valt!).

Hoe heeft de HIJC zich in de afgelopen 25 jaar – bijna onzichtbaar voor het grote Hengelse publiek – tot een heel andere club kunnen ontwikkelen dan ze tot de vroege zestiger jaren was?

Een eerste aanzet tot veranderingen binnen de club werd op 7 oktober 1964 gegeven door het kersverse bestuurslid Theo Krakers, toen hij de onderwerpen 'jeugdbestuur' en 'training' aan de orde stelde. Dat hij dat deed was niet helemaal toevallig, want het onderwerp 'jeugdtraining' stond vooral dankzij de successen die het Nederlandse schaatsen op het internationale vlak boekte, volop in de belangstelling in de landelijke schaatswereld. Bedenk dat dit de tijd was van Henk van der Grift (wereldkampioen allround in 1961, een feit dat nog datzelfde jaar leidde tot de bouw van de Jaap Eden-kunstijsbaan in Amsterdam!) en vanaf 1964, Stien Kaiser, Rudi Liebrechts en, niet te vergeten, Ard Schenk. Deze laatste drie streden op 7 en 8 maart 1964 om het Nederlands Kampioenschap op de pas aangelegde kunstijsbaan van Deventer. Bij dat kampioenschap waren verschillende leden van de HIJC aanwezig, waaronder waarschijnlijk dezelfde Theo Krakers die aan het eind van dat jaar bestuurslid van de HIJC zou worden. De vraag voor hem, en trouwens voor alle aanwezige clubleden, was natuurlijk welk gebruik de Twentse clubs van de gloednieuwe kunstijsbaan zouden kunnen maken. Het antwoord leek voor de hand te liggen: vorm een (jeugd)trainingsgroep om de leden daarvan in Deventer klaar te stomen voor wedstrijden. Maar *de* grote moeilijkheid voor de club was natuurlijk dat er geen trainers beschikbaar waren, zelfs geen clubleden die bereid waren een trainerscursus te volgen. Voorlopig kreeg de enthousiaste Krakers daarom bij het zittende bestuur geen poot aan de grond en moesten zijn plannen de ijskast in.

Waar ze weer eventjes uitgehaald werden in maart 1968, toen er plannen op tafel kwamen voor de eventuele aanleg van een kunstijsbaan in Hengelo. De locaties waaraan gedacht werd lagen nogal voor de hand: het ijsbaanterrein van de HIJC òf het stadion Veldwijk (waarvan de sintelbanen tussen 1956 en 1961 al eens eerder als een primitieve ijsbaan gebruikt waren!). Veel schot heeft er niet in de plannen gezeten, want pas op 10 november 1970 deelde HIJC-voorzitter Bomers mee 'dat hem gevraagd is namens de HIJC zitting te nemen in het bestuur van de

[1]

Stichting Kunstijsbaan Twenthe'. En weer een paar jaar later werd er gesproken van 'de niet bepaald positieve berichten betreffende realisering van een kunstijsbaan in Twenthe' en waren de plannen dus in feite al weer helemaal van de baan. Echt een verrassing was dat niet, want al in november 1965 was de enige echt geschikte locatie, het stadion Veldwijk, eigenlijk al afgevalven vóórdat er zelfs maar gedacht werd over de aanleg van een kunstijsbaan in Hengelo. Wat was namelijk het geval? De IJsselcentrale had de zestien jaar oude verlichting afgekeurd, en daarmee was ook het opspuiten van de sintelbanen onmogelijk geworden: 'De gemeente overlegt nog of hier deze winter wel een ijsbaan zal worden gemaakt. het spuiten moet namelijk grotendeels 's nachts gebeuren, waarbij nu dus geen verlichting is. De in een ijsbaan te veranderen sintelbaan zou om diezelfde reden ook niet 's avonds gebruikt kunnen worden'.

Misschien onder invloed van de in 1970 nog bestaande plannen om een kunstijsbaan aan te leggen (maar natuurlijk óók onder invloed van de voortdurende Nederlandse schaatssuccessen!), begin het bestuur van de HIJC zich pas echt op het eigenlijke schaatsen en de training daarvoor te richten. In maart 1970 stelde de voorzitter plotsklaps voor 100 gulden beschikbaar ter stellen voor het gewestelijke trainingsfonds. In dezelfde winter van 1970-71 schreven vier bestuursleden zich in voor een jurykursus van de KNSB, waarvan er twee, Nagengast en Poort, met succes het examen aflegden. Toen kwam opeens ook de noodzaak ter sprake het bestuur uit te breiden en vooral te verjongen, en dus werd er besloten 'om het jeugdwerk te stimuleren (door) een advertentie te plaatsen met een oproep om te komen tot het oprichten van een schaatstrainings-groep'. Wat wilde het bestuur nu eigenlijk precies? Ik citeer de belangrijkste delen van hun plan uit het hengelosch Dagblad van 23 oktober 1971:

Hengelo – *De Hengelosche IJclub is van plan naast het gewone bestuur een jeugdbestuur te formeren. Zij wil op die manier proberen de wedstrijdsport te stimuleren. Alle Hengelosche schaatsliefhebbers kunnen woensdagavond terecht in het clubgebouw bij de ijsbaan, waar dan de gelegenheid bestaat een jeugdbestuur te kiezen. Dit bestuur, dat een betere communicatie tussen de jeugdigen en de leden van het gewone bestuur zal moeten bevorderen, zal volop mee moeten werken in de organisatie van het geheel. Als er animo genoeg is, zal nog in het komende seizoen worden begonnen met wedstrijden.*

Het lijkt duidelijk dat het bestuur een beetje op twee gedachten hinkte: het te vormen jeugdbestuur zou zich met training en wedstrijdsport moeten bezighouden maar óók het vergrijsde bestuur bij opening van de natuurbaan een heleboel werkzaamheden uit handen moeten nemen. Wat het bestuur misschien nog niet zo scherp zag, was dat de nog op poten te zetten ijstraining zich vooral zou afspelen op kunstijsbanen en dat de natuurbaan voor het jeugdbestuur daarom helemaal niet zo belangrijk zou zijn. Genoeg mogelijk conflictstof dus! Maar goed, voorlopig was er nog niets aan de hand: het jeugdbestuur moest immers nog gekozen

[2]

worden. Hetgeen gebeurde op woensdagavond 27 oktober 1971. Het kersverse jeugdbestuur kwam te bestaan uit Jan Woelders, Janette Assink, Herman Bunte en Herman Bruggink. De groep ging direct aan de slag door een tweede vergadering uit te schrijven om de eigenlijke trainingsgroepen te formeren. Deze tweede bijeenkomst, op 17 november 1971, was een daverend succes: 'De opkomst was zeer goed, 40 à 50 personen. Besloten wordt alvast met de training te beginnen in de buitenlucht, samenkomst in de ijstent'.

Hoe actief er daarna gewerkt werd door het jeugdbestuur en de trainers blijkt heel mooi uit een pamflet dat in maart 1973 opgesteld werd om leden te werven voor de trainingsgroepen:

De drie (?) jaar geleden opgerichte Trainingsgroep van de Hengelosche IJclub is uitgegroeid tot een gezellige, actieve club met een 40-tal leden die actief de schaatssport beoefenen.

Dat de schaatsers niet alleen 's winters actief zijn, blijkt uit het zomerprogramma. Elke zondag wordt er een 80 à 100 km fietstocht gehouden, terwijl er verder tijdritten per fiets en loopcrosses plaatsvinden over afstanden variërend van 6 tot 15 km. Tevens staan er op het zomerprogramma enkele voetbalwedstrijden en een loop-estafette van ca. 100 km, tegen andere ijsclubs. In juni gaat dan weer de droogtraining van start op dinsdag- en donderdagavond op één van de bijvelden van het Stadion Veldwijk, waar ook nieuwe leden van harte welkom zijn. Als dan in september de kunstijsbanen weer open gaan, kunt u de leden van de groep Hengelo weer regelmatig in Deventer aantreffen voor de ijstraining en onderlinge wedstrijden, waarvan de meest actieve rijders wel drie maal per jaar gebruik maken.

Ook als u geen topsport wilt beoefenen doch alleen uw conditie op peil wilt houden en daarnaast recreatief wilt schaatsen, bent u van harte welkom op de trainingen.

Ook al is de opzet van de trainingen in de loop van de jaren aan gewijzigde inzichten aangepast, en ook al wordt er nu op heel andere lokaties getraind, één ding is onveranderd gebleven: van een jeugdtrainingsgroep alleen is vanaf het begin geen sprake geweest. Ook oudere schaatsers vonden en vinden het best leuk in clubverband te trainen en te schaatsen. Vandaar dat de geschiedenis van de HIJC vanaf 17 november 1971 de geschiedenissen worden van de verschillende trainingsgroepen.